

rile moldovenești¹, iar pe la 1492 fac daruri cu «vin moldovenesc»², care ajunge și la Cracovia³.

Relațiile moldo-polone sînt întreținute și de moldovenii stabiliți în Polonia, care, fie datorită evenimentelor, fie datorită negoțului, obțin chiar drepturi de cetățenie polonă. Astfel, între anii 1461—1495 nu mai puțin de 18 moldoveni obțin dreptul de cetățeni ai Liovului⁴. Documentele vremii scot în evidență și existența unor numeroase colonii de romîni pe teritoriul Poloniei. În anul 1464 Ilie Valahul este confirmat în cnezatul coloniei romîne Macova⁵, în 1472, într-un alt document se vorbește despre satul Bolechovul Romînesc (Bolechov Valachorum)⁶, iar contribuția instituită de Cazimir în 1477 asupra tuturor locuitorilor subliniază: «precum și a romînilor de acolo». În urma relațiilor comerciale strînse, în Liov se găsea un mare număr de romîni, din care cauză la 1495 se vorbește aci despre existența unui «pod romînesc pe ulița romînească»⁷.

Nu este mai puțin adevărat că și boierii fugiți odată cu Petru Aron și rămași în Polonia întrețineau legături cu Moldova. Este cunoscut faptul că Mihai, fostul logofăt al Moldovei, care a refuzat în repetate rînduri să se întoarcă în Moldova, întreținea, sub ocrotirea regelui Cazimir, relații cu Herman, pîrcălabul de Cetatea Albă, al cărui reprezentant în afaceri era pe la 1479⁸.

Documentele vremii ne arată că adeseori cetățeni ai celor două țări căutau ocrotire în țara vecină. Astfel este cunoscută scrisoarea lui Ștefan cel Mare din 8 febr. 1470, prin care acesta îi îngăduia lui Oană, tătarul și robul domnesc, fugit împreună cu copiii lui în Polonia, să se întoarcă și să trăiască slobod⁹; din 1474 avem știrea că un anume Broda a fugit din Liov în Moldova, lăsînd acolo datorii¹⁰.

Fără îndoială că acestea nu erau cazuri unice, fuga reprezenta o formă a luptei de clasă, care devenea tot mai ascutită.

Populația ucraineană din Sud-Estul Poloniei îndura o dublă asupra: a feudalilor și a bisericii catolice. Situația aceasta a dezlănțuit mișcările populare din anii 1490—1497, în fruntea cărora a stat un anume Muha, pe care unele izvoare îl considerau moldovean, altele — ucrainean. Din documentele existente este foarte greu de stabilit personalitatea lui Muha. Înclinăm să credem că acel «războinic» din cronica moldo-germană¹¹ trimis de Ștefan cel Mare în Pocuția cam pe la anul 1488 și înfrînt de Nicolae Halicki în anul 1490, ar putea fi identificat cu Muha, amintit de Jan de Targowisko¹². Întoarcerea lui Muha în Polonia, după un an de temniță, deci pe la sfîrșitul anului 1491, cum spune

¹ *Ibidem*, II₂, p. 278—279.

² N. Iorga, *Acte și fragmente*, nr. 102.

³ Hurmuzaki, II₂, p. 352—353.

⁴ Apud P. P. Panaitescu, *La route commerciale de Pologne à la Mer Noire au Moyen âge*, în «*Revista Istorică Romînă*», I, 1933, p. 174—175.

⁵ Hurmuzaki, II₂, p. 153.

⁶ *Ibidem*, II₂, p. 219.

⁷ N. Iorga, *Acte și fragmente*, nr. 106.

⁸ *Ibidem*, nr. 69.

⁹ I. Bogdan, *op. cit.*, I, p. 140—143.

¹⁰ N. Iorga, *Acte și fragmente*, nr. 54.

¹¹ *Cronicile slavo-romîne din sec. XV—XVI*, publicate de Ion Bogdan. Ediție revăzută și completată de P. P. Panaitescu, București, 1959, p. 36.

¹² Cf. Ion Const. Chițimia, *Cronica lui Ștefan cel Mare*, în «*Cercetări literare*», II, 1939, p. 257 și urm.